

ПРИЧА

Димитрије
Стеванивић

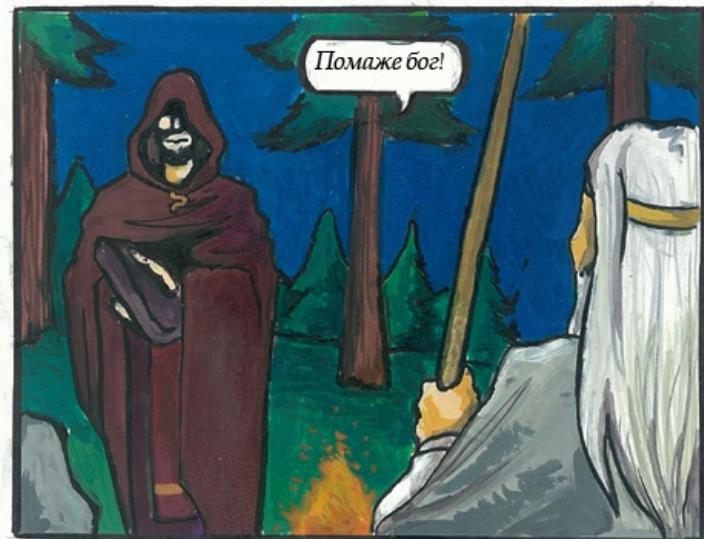
ЦРТЕЖ

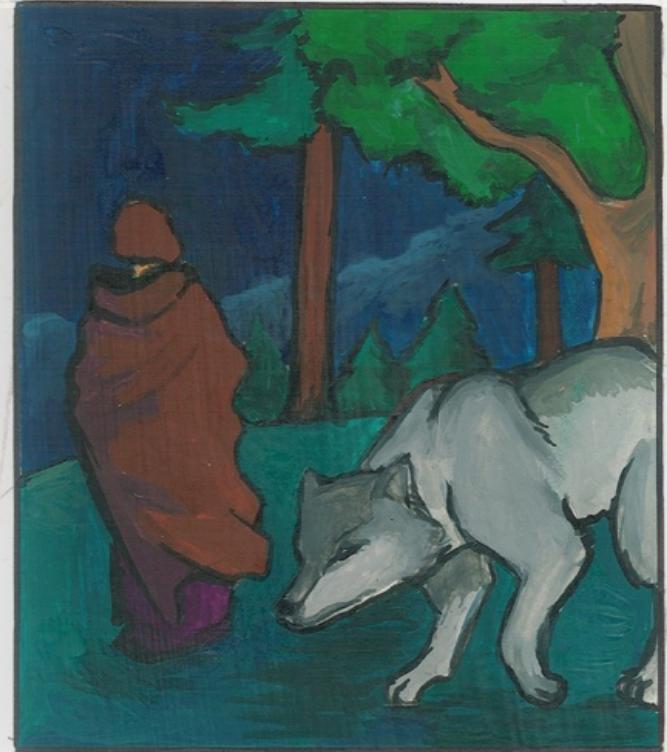
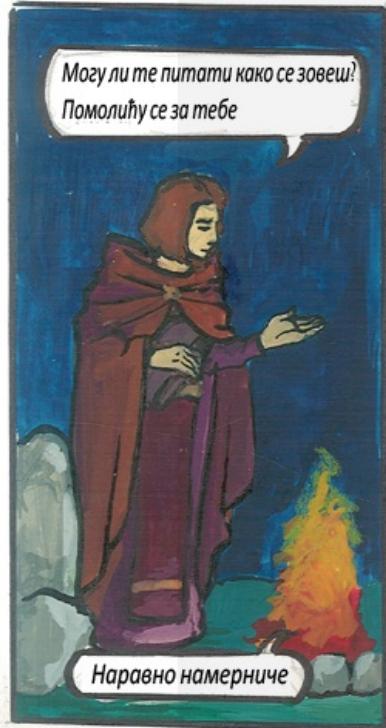
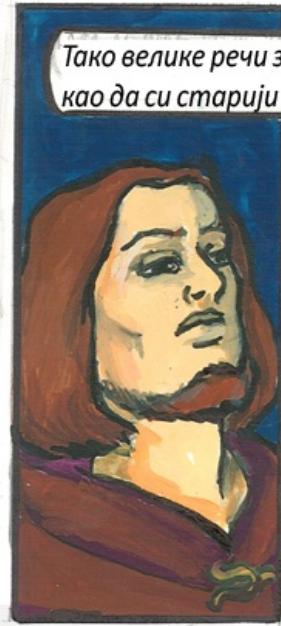
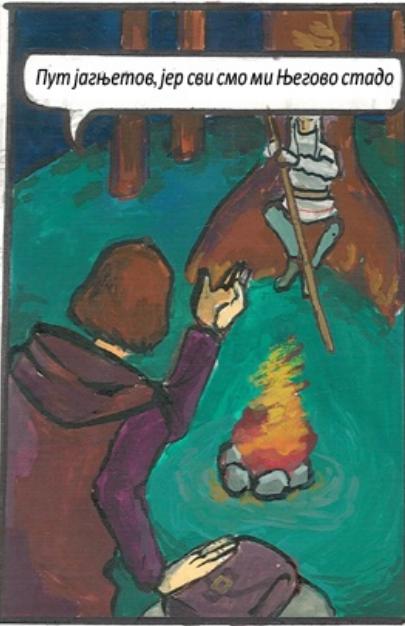
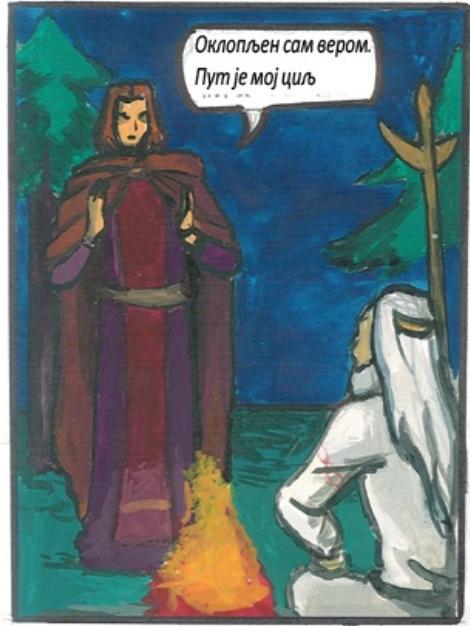
Ана Оми
Милојковић

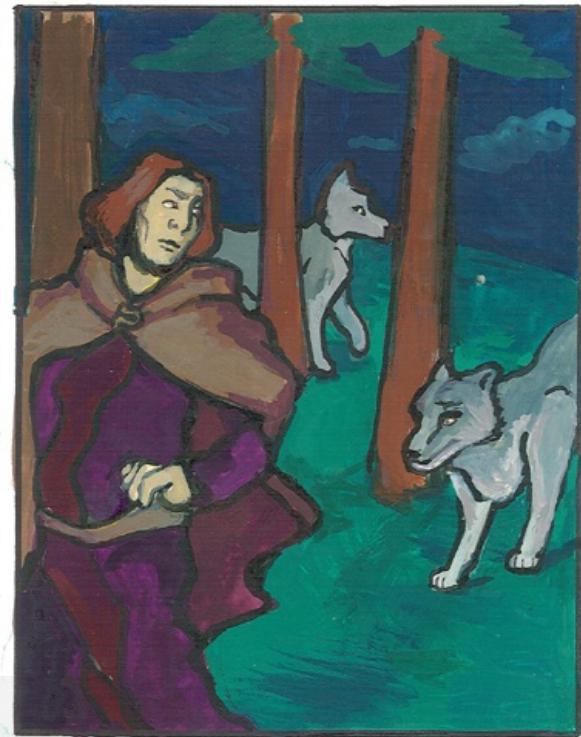
ПУТЕШЕСТВИЈЕ

Рашка 12. век

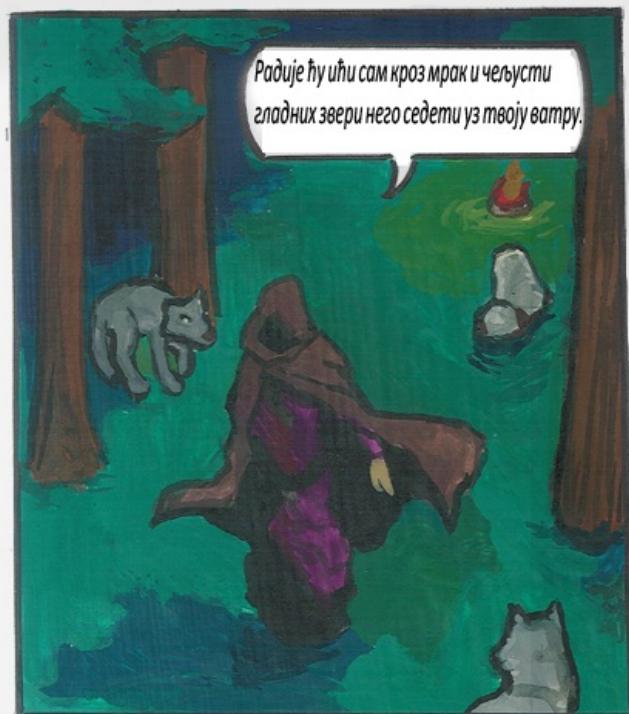
Не бој се Распетко из лозе Немањића,
уз ватру су сигуран. Ово је моје стадо.

Какве су то речи. Пркосиш Творцу јединоме.
Он је и твоје стадо створио.

Радије ћу ићи сам кроз мрак и чељусти
гладних звери него седети уз твоју ватру.

Не можеш ме порећи!
Био сам у многим
временима пре тебе.

Ти ћеш своју бакљу наћи,
а моја ватра ће овде остати.

Дошао је у мој свет у право време:

И тек сад
суми постале јасне неке ствари

Прича је очима приче које сам већ знаю

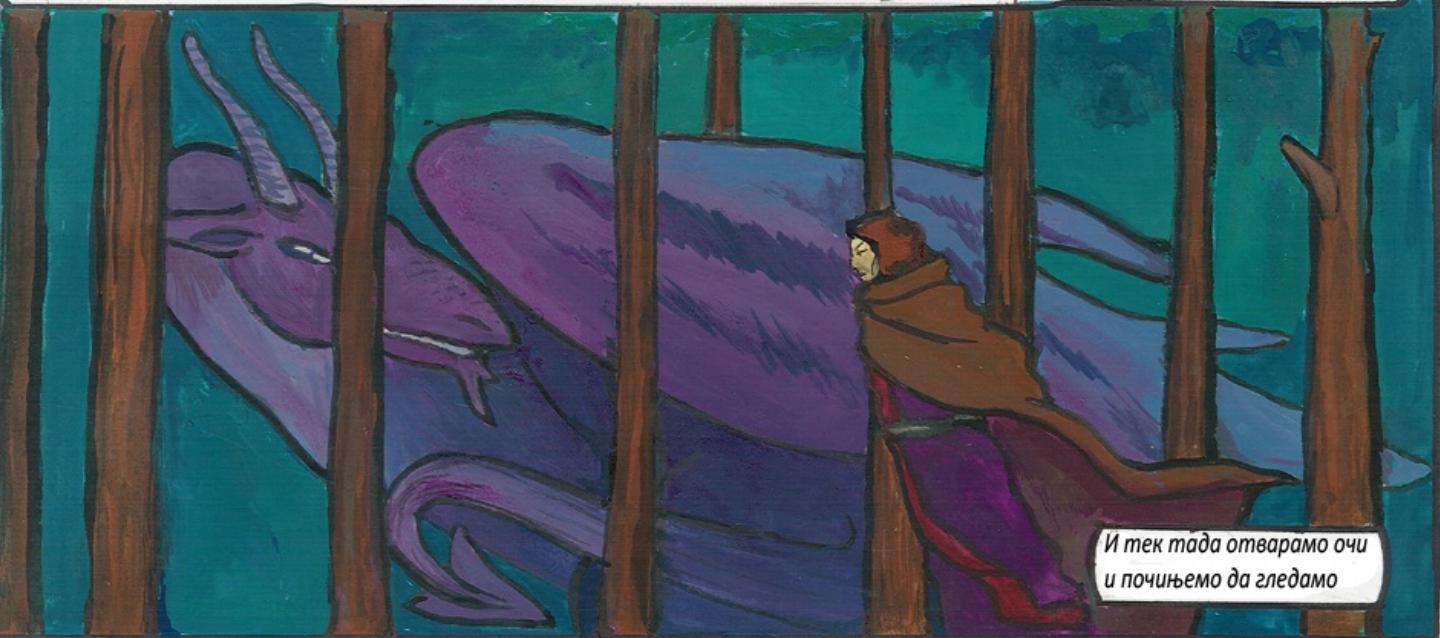

Али сам поред њега схватио другачију поруку

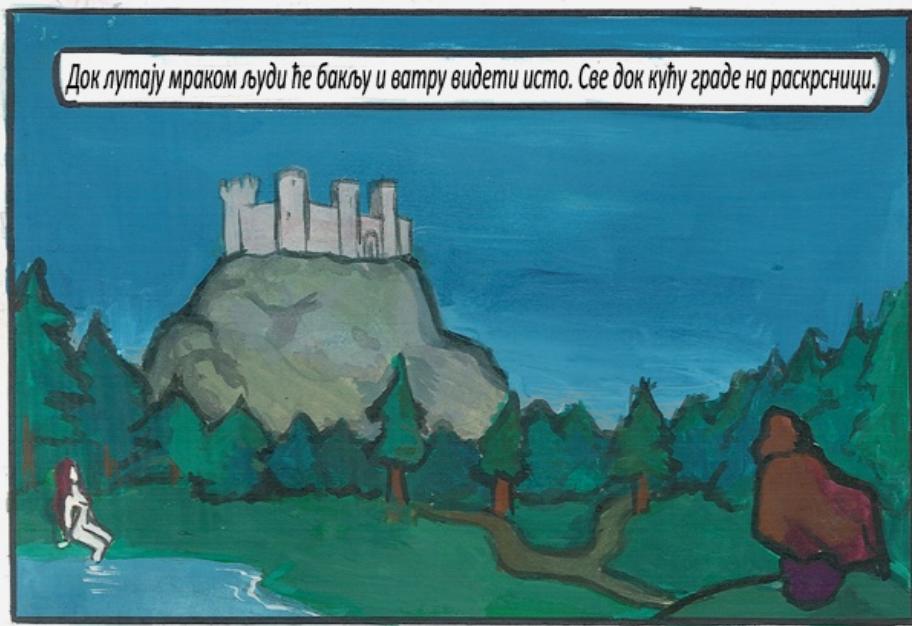
Он ми је дао бакљу

Иако то нисам одмах схватио. Нико не може рећи да не бирамо свој пут, и та наша радознаност нас води до нове тмине

И тек тада отварамо очи
и почињемо да гледамо

Док лутају мраком људи ће бакљу и ватру видети исто. Све док кућу граде на раскрници.

Дајбог је старословенско божанство ватре и олује. Замишљају га као старца дуге браде. Он је бог-луталица. Називају га и вучјим пастиром јер је увек у друштву једног хромог вука. Доласком хришћанства Дајбогов лик се поистовећује са ликом светог Саве. Дајбог је створио вука, медведа и дао људима ватру. Касније у народним причама његова дела приписују светом Сави